

Entrenadors històrics del futbol català: capítol 5

COMITÈ ENTRENADORS | 24/05/2020

Vicenç Sasot, Antoni Argilés, Ignasi Rojas i Carles Anglès protagonitzen una nova entrega de l'FCF dedicada als tècnics referents del futbol català.

Carles Anglès, al centre, celebrant l'ascens amb el CE Europa a Tercera, el 1989 / FOTO:

Fons documental Ramon Vergés

La Federació Catalana de Futbol continua una setmana més amb la sèrie dedicada als entrenadors històrics del futbol català, amb l'entrega d'un **nou capítol en homenatge als tècnics referents de casa nostra. Vicenç Sasot, Antoni Argilés, Ignasi Rojas i Carles Anglès** són els protagonistes de la cinquena entrega del treball, amb el repàs de la seva trajectòria en equips d'arreu del territori on han marcat una època.

En una iniciativa conjunta del Comitè Tècnic d'Entrenadors, amb la col·laboració del membre de l'òrgan i representant a Barcelona, **Julia Garcia**, l'FCF centra aquest nou

recull en la figura de quatre entrenadors nascuts fins la dècada dels cinquanta del segle XX, respectant l'ordre cronològic de la seva data de naixement, amb l'ànim de documentar la seva àmplia experiència a les banquetes des de les categories d'elit fins a la territorial i la base, al llarg de les últimes dècades.

VICENÇ SASOT

Formador per vocació, en el sentit més ampli de la paraula, Vicenç Sasot (Penyalba, Osa, 1918 – Barcelona, 1985) fou un entrenador d'origen aragonès que va créixer i va fer-se un nom en el món del futbol a Catalunya. El seu periple a les banquetes va iniciar-se a la UE Sants, seguida pel CF Reus Deportiu, la Selecció Catalana Juvenil, a qui va portar a guanyar el Campionat d'Espanya (1955-1956), i la UE Lleida, on hi tornaria posteriorment en una segona etapa.

A partir d'aquí, va endinsar-se en una nova aventura a Can Barça, que s'allargaria durant 11 temporades on va esdevenir un home de la casa. Després de passar per l'Infantil i el Juvenil, a més del FC Barcelona Amateur i el CD Condal, va agafar la

responsabilitat del primer equip del FC Barcelona com a tècnic interí i romangué a la banqueta del Camp Nou fins a final de la campanya, avalat per la seva professionalitat i la introducció de la figura del preparador físic en els entrenaments (1964-1965). Seguí a la direcció tècnica blaugrana, com a segon de Roque Olsen, i posteriorment va tornar a dirigir el filial, per posar punt i final a la seva etapa a l'entitat culer.

El RCD Mallorca, el Calvo Sotelo CF manxec, el CF Calella, el Girona FC –en dues etapes– i el CD Atlètic Balears van ser la resta de conjunts per on va passar, i el seu amor cap al futbol base va portar-lo els últims anys de la seva vida a vessar els seus coneixements entre la pedrera del FC Martinenc.

Com a futbolista, en la ubicació de defensa esquerra, va donar els primers passos en els terrenys de joc al Sant Cugat FC, mentre que va ser jugador del FC Barcelona durant un breu període de la Guerra Civil. Posteriorment, va recalar al Real Valladolid CF, i també va vestir la samarreta del CE Sabadell, amb qui va pujar per primer cop en la història dels arlequinats a Primera Divisió (1942-1943). Al seu torn, la UE Sants esdevaní el darrer bloc de la seva trajectòria en actiu.

De caràcter bondadós, l'altra gran faceta de Sasot fou l'ensenyament, com a professor de l'Escola Catalana d'Entrenadors de l'FCF, amb una labor metòdica com a instructor en les matèries de tècnica i tàctica, que va compaginar amb la seva carrera com a entrenador. Als 67 anys d'edat, va morir assegut a la butaca de casa, després de fer la migdiada, abans de dirigir-se a impartir la seva classe setmanal.

ANTONI ARGILÉS

Cor perico. No hi ha millor manera per definir Antoni Argilés (Terrassa, 1931 – 1990), qui encara manté el rècord com a jugador amb més minuts disputats amb el RCD Espanyol en competició oficial de tots els temps, un total de 32.058. Ídol per l'afició del vell Sarrià i capità il·lustre a cavall de les dècades dels cinquanta i seixanta, després de la seva retirada va obtenir el títol d'entrenador nacional com a número 1 de la seva promoció, combinant-ho amb les banquetes del futbol base blanc-i-blau.

La seva primera oportunitat com a tècnic va arribar-li de la mà del CE Manresa, per passar a continuació pel CF Badalona –en dos períodes diferents–, on va ser el darrer entrenador de l'entitat a la Segona Divisió. També va estar a la UE Sant Andreu, des d'on va donar el salt per fer-se càrrec del RCD Espanyol, el club de la seva vida, amb qui no va poder evitar el descens de categoria. A continuació d'aquest període, va dirigir el Club Gimnàstic de Tarragona, el CE Europa i el CE L'Hospitalet, mentre que les seves

últimes responsabilitats al capdavant d'un equip va desenvolupar-les al CF Bufalà badaloní, amb qui va posar punt i final a la seva trajectòria.

Fet futbolista a les files del Terrassa FC, amb qui va debutar en edat juvenil, Argilés va fitxar amb divuit anys pel RCD Espanyol, en el qual viuria la resta de la seva carrera. Lateral dret de caràcter brau, amb velocitat, intel·ligència i *dribbling*, va marcar una època com un dels millors jugadors espanyols en la seva posició, i va arribar a despenjar les botes per allargar un curs més la seva participació amb l'equip periquito, on va militar 13 temporades a la Primera Divisió, només superat fins al moment per Raúl Tamudo en nombre de partits.

Símbol espanyolista, únicament les lesions un cop convocat van impedir-li el debut amb l'Absoluta, encara que va jugar amb la Selecció Espanyola 'B'. Tanmateix, té una plaça dedicada amb el seu nom al barri de Can Jofresa de Terrassa, la seva ciutat natal, inaugurada de forma posterior a la seva mort, en plena maduresa als 58 anys d'edat.

IGNASI ROJAS

Parlar d'Ignasi Rojas (Barcelona, 1943 – Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant, 2018) és, sens dubte, fer-ho d'un entrenador que va viure un constant idil·li amb el CF Reus Deportiu. Tres etapes diferents, amb un ascens de categoria en cadascuna d'elles, expliquen la connexió entre el club roig-i-negre i el tècnic. El preparador va convertir els reusencs en campions de Preferent Territorial, pujant-los a Tercera Divisió en la campanya 1975-1976, on així mateix l'equip va aconseguir el títol del Campionat d'Espanya d'Aficionats. Posteriorment, va ascendir-los a Primera Catalana

(1991/1992) i, per últim, novament a Tercera Divisió (1997/1998), tancant un cercle ple d'èxits a la capital del Baix Camp.

Número 1 de la seva promoció del títol d'entrenador nacional, per davant de noms com Luis Aragonés –tercer–, va iniciar-se a les banquetes en la faceta d'entrenador-jugador a les files del CF Calella. Així mateix, un cop penjades les botes, també va dirigir el CF Sporting Mahonés, el FC Andorra, el CD Díter Zafra extremeny, el Cartagena FC, la SD Huesca, el Club Gimnàstic de Tarragona i el CD Tortosa, per concloure la seva trajectòria actuant en les categories de futbol base del CD Hospitalet de l'Infant.

Format al CD Sant Gabriel i la UB Catalònia, com a futbolista va passar pel FC Barcelona Amateur, el CD Condal, el CE Europa –en dos períodes–, la UE Lleida, la UE Sants i el Club Gimnàstic de Tarragona, on va esdevenir davanter llegendari grana i capità de la plantilla, entre finals de la dècada dels seixanta i principis dels setanta. Jugador hàbil, murri i de bona rematada, amb autoritat a sobre la gespa, va acabar endarrerint la seva posició, i va ser l'autor de l'últim gol oficial dels tarragonins al vell Camp de l'Avinguda de Catalunya, el 23 de gener de 1972, que fou el definitiu en la victòria enfront el Girona FC (4-3).

A la vegada, Rojas també va tenir un paper destacat en l'Escola Catalana d'Entrenadors de l'FCF, sent-ne el responsable a la demarcació de Tarragona, on va exercir com a professor de diverses fornades de tècnics contemporanis.

CARLES ANGLÈS

El tècnic amb més partits de la vida del club, i president en actiu fins el seu darrer dia. Carles Anglès (Barcelona, 1951 – 2002) va passar a la història com un mite de la UE Sants, tant per la seva trajectòria amb diversos càrrecs, com per les seves qualitats humanes, deixant de cobrar a favor dels seus futbolistes en moments d'ajustos econòmics. Un total de set temporades i mitja com a entrenador principal dels santsencs, dividides en dues etapes diferents, a més d'un cicle com a director esportiu i un altre de final com a màxim dirigent de l'entitat sintetitzen el seu amor pels colors blanc-i-verds, truncat prematurament a l'edat de 51 anys, quan va morir a pocs dies de complir el seu primer aniversari a la presidència.

Format com a jugador a les categories inferiors del FC Barcelona i el CD Castellón Amateur, va enrolar-se ben aviat a les banquetes a les categories de base de la UB Catalunya, i es convertí en un dels entrenadors més joves de l'època amb títol d'entrenador nacional, a nivell estatal. La seva condició d'alumne avantatjat va

concedir-li una indubtable capacitat tècnica, que va portar-lo a ser un estudiós del futbol, a més d'un gran estratega i psicòleg, creant esperit d'equip entre els jugadors, i tal com ho acredita el seu brillant palmarès esportiu.

Entre la resta de conjunts a qui va dirigir, s'hi troben el CE Artesa de Segre –ascens a Primera Territorial en la 1972-1973, amb només 22 anys d'edat–; la UE Artiguense badaloní; el CF Igualada; el FC Santboià –campió de Preferent Territorial i ascens a Tercera Divisió en la 1986-1987–; el CE Europa –ascens a Tercera Divisió en la 1988-1989–; i el CF Badalona –ascens compensat a Tercera Divisió en la 1992-1993–.

Alhora, Anglès també fou president de l'Associació Catalana d'Entrenadors, i col·laborador de l'Escola Catalana d'Entrenadors, mentre que en el camp de la comunicació desenvolupà tasques de comentarista radiofònic en programes esportius a Cadena COPE Catalunya.

També pots recuperar:

**FEDERACIÓ
CATALANA**
DE FUTBOL

Departament de
premsa i comunicació

T. 93 265 24 77 Ext. 2081
premsa@fcf.cat

www.fcf.cat

- **Capítol 1: Domingo Balmanya, Jaume Olivé, Francesc Ricart, Xavi Agustí, Manolo Buján i Nitús Granados**
- **Capítol 2: Josep Juncosa, Lluís Aloy, Pep Rovira, Waldo Ramos, Martí Alavedra i Juanjo Díaz**
- **Capítol 3: Joan Escoda, Roberto Puerto, Antonio Linares, Lluís Pujol, Jordi Gonzalvo i Ferran Manresa**
- **Capítol 4: Salvador Artigas, Josep Otero, Pepe Mauri, Joan Martínez Vilaseca, Jaume Sabaté i Toni Llebaria**